(Ze draait en loopt naar de ladder. Ze pakt de zijkant van de ladder met haar rechterhand en zet haar linkervoet op de eerste trede. Plotseling klinkt muziek: een monumentale Sanctus. Ze zingt de latijnse tekst van deze Sanctus. Gigantische mannen- en vrouwenkoren zingen met haar mee. Ze gaat op de vloer liggen, op haar buik. De gele kleur verandert in een verblindend wit zilver. Op de weerkaatsende witte vloer ziet zij eruit als een engel. Ze is gelukkig. Haar gezicht straalt van een verrukkelijk genot. Alle koren zingen voor haar: Hosannah Hosannah.
Ze staat op. Met zelfverzekerde stappen loopt ze naar het midden van de ruimte. Een gouden licht overspoelt het theater. Ze buigt voor het publiek. Applaus. Ze draait en buigt voor de engelen. Ze draait en ontvangt het applaus van het publiek. Met haar handen stopt ze het applaus van het publiek. Ze vraagt hun aandacht, ze gaat iets zeggen.
Urbanisme,
Of dat nu afstamt van een paus Urbanus
of 'la ville' in het frans
zal zich, waarschijnlijk, niet meer bezig houden
met de doden.
De levenden zullen zich bekommeren om de lijken; stiekem of niet,
Uit liefde of omdat de lijken stinken;
zoals men zich losrukt van een obscene gedachte.
Stel dat de doden openbaar worden uitgeleverd aan de oven van het krematorium: Dan zal de geurbaniseerde wereld klaar staan voor theatrale hulp, misschien... theater.
Hoewel het misschien excentriek klinkt, zou het kerkhof het centrum van de stad moeten zijn
Daar zouden we bewaarplaatsen voor lijken moeten hebben.
Met schoorstenen
Zonder schoorstenen !
Met of zonder rook.
En de doden, verschroeid als kleine kadetjes, dienen als mest voor de gezondheidskampen en makrobiotische kibboetsen ver van de stad.
Of we nu enkel mensen op een heilige manier verbranden of levend koken,
of wij als stad of als staat een andere gemeenschap kwijt willen
àls de krematie een dramatische allure anneemt dan leeft het theater.
als het krematorium — zoals dat van Dachau; een bouwsel dat mogelijk een zeer goede toekomst oproept — als gebouw aan de tijd ontsnapt, zowel in de toekomst als in het verleden leeft het theater.
Als zijn schoorsteen onderhouden wordt door schoonmaakploegen
die lieder zingen
of melodieën van Mozart op een perfekte manier fluiten
rondom dit opgerichte dubbelzinnige sex-symbool van Rode Steen, blijft het theater.
Als de vrolijke schoonmaakploegen de open bek van de oven —
waar, op zijn grillen, tien of twaalf lijken tegelijkertijd kunnen worden verbrand —
ook zò blijven onderhouden,
kan daar een zekere soort van theater blijven bestaan.
Maar als de krematoria in de steden zijn weggemoffeld, of gereduceerd tot de dimensie van een kruidenierszaak,
dan zal het theater sterven
(Orgelmuziek klinkt zacht)
Aan de toekomstige urbanist vragen we dus het kerkhof in de stad aan te leggen —
waar men de doden in de grond blijft stoppen —
of een bewaarplaats voor urnen te bouwen, simpel
ontzagwekkend
angstwekkend.
(De orgelmuziek klinkt sterker)
Daar, in de nabijheid, onder diè schaduw ! Zijn schaduw !
— Desnoods tussen de grafzerken —
ontwaakt het theater.
Zie je waar ik naartoe wil ?
(Het wordt langzaam donker. De orgelmuziek wordt sterker. Haar woorden zijn, bijna, onhoorbaar)
Het theater zal zo dicht mogelijk geplaatst worden, onder de werkelijk beschermende schaduw van de plaats waar men de doden bewaart, of bij het enige monument, dat ze diriger. Ik geef je deze adviezen zonder veel plichtplegingen, ik droom eerder met de aktieve nonchalance van een kind dat het belang van theater kent. Het theater zal tot doel hebben ons te laten ontsnappen aan de tijd waarvan men zegt dat hij historisch is,
(De muziek wordt sterker, maakt haar woorden onhoorbaar. Het wordt nog donkerder)
maar die godsdienstig is. Vanaf het begin van een theaterevenement, ligt de tijd, die gaat verstrekken nergens vast in een gerenommeerde kalender. Het ontsnapt zowel aan het christelijke als aan het revolutionaire tijdperk. Zelfs als de tijd — waarvan men zegt dat hij historisch is — niet helemaal verdwijnt uit het bewustzijn van jullie, en andere tijd verloopt die iedereen van jullie beleeft.
Deze tijd doet de historische konventies, noodzakelijk gemaakt door het sociale leven, uit elkaar springen. Van de slag doet hij ook de sociale konventies uit elkaar springen. Deze brengt geen wanorde, eerder bevrijding.
(Ze probeert tevergeefs verstaanbaar te zijn in de oorverdovende satanische muziek. Haar mond gaat open als een vis in een aquarium.
Het is erg donker. Ze loopt in de schemering heen en weer als een beest in een kooi. Een wanhopige silhouet in het donker. Ze probeert nog eens iets te zeggen. Black out.
Het theater trilt onder de denderende satanische muziek. Ze steekt een lucifer aan. Ze loopt. Ze verdwijnt achter de tribune van de engelen. Het theater trilt onder de satanische muziek. Plotseling stopt de muziek. Het harde witte werklicht gaat aan)

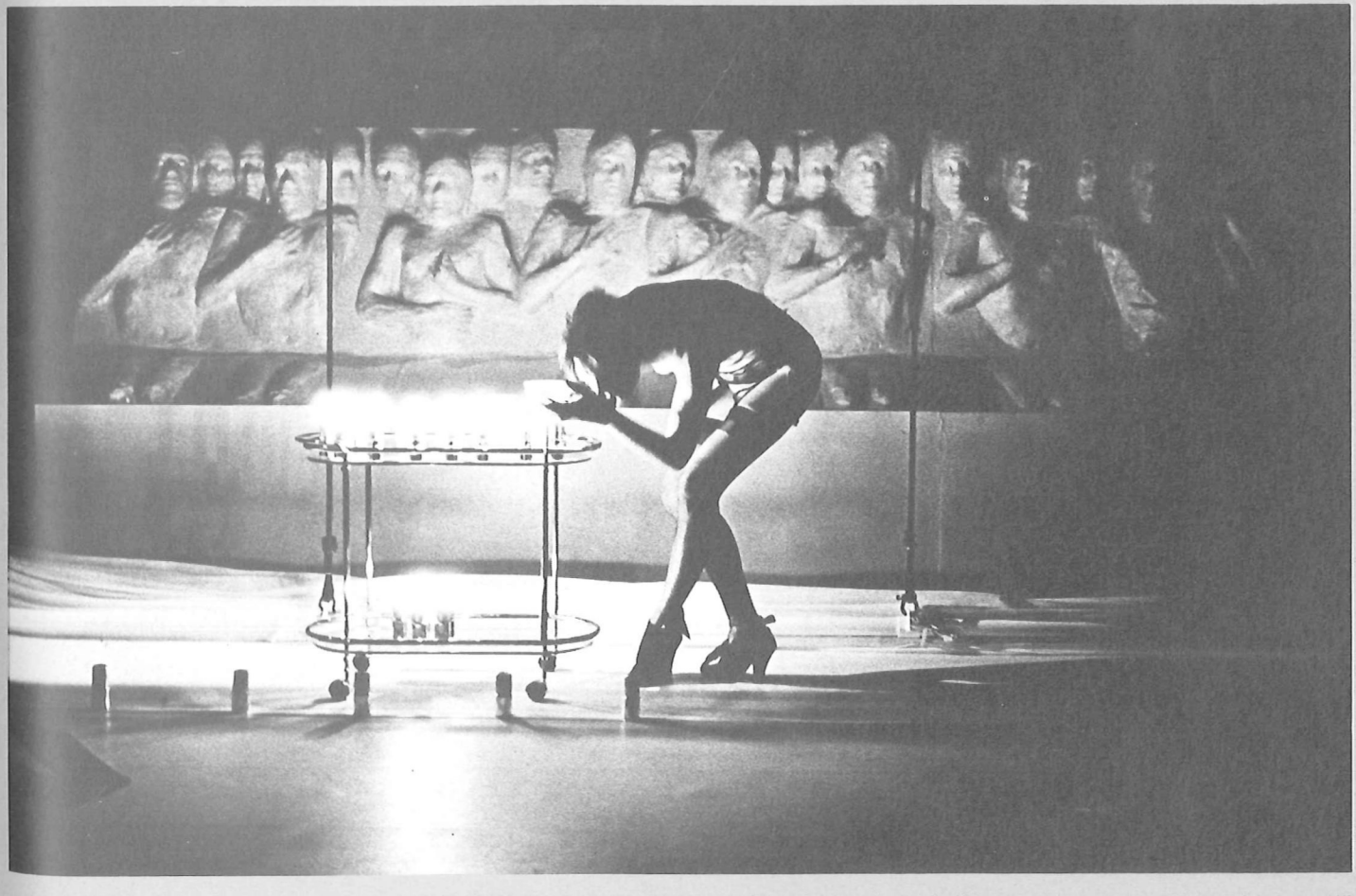

'Ik geef je de opdracht dit lijden ten einde toe te dragen in navolging van mij'